

Sygn. akt II CSK 481/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 663/12,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje adwokatowi K.B. od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym;

3) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Szczecinie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 czerwca 2012 r. przez obniżenie zasądzonej na rzecz powódki od pozwanego tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania kwoty 320 720 zł do kwoty 242 720 zł jako wyrównania strat niemajątkowych i majątkowych spowodowanych niewłaściwie przeprowadzonym procesem diagnostyczno - terapeutycznym uzębienia.

W skardze kasacyjnej, kwestionującej obniżenie sumy zadośćuczynienia z kwoty 200 000 zł do 150 000 zł, powódka powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie - czy dopuszczalne jest wkroczenie przez sąd drugiej instancji w sferę uznania sędziowskiego, określającego odpowiednią sumę zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. i skorygowanie jej jedynie o 25% na podstawie ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Potrzeba wykładni przepisu art. 445 § 1 k.c. dotyczy wyjaśnienia wątpliwości związanych z odpowiedzią na pytanie – czy na ustalenie odpowiedniej sumy wskazanej w tym przepisie ma wpływ motywacja osoby poddającej się dobrowolnie zabiegom protetyczno - implantologicznym oraz wybór przez tę osobę bardziej kosztownej opcji i wydanie przez nią wszystkich zgromadzonych oszczędności, jak też wymierzenie osobie odpowiedzialnej za doznaną krzywdę kary dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi kwalifikowany, nadzwyczajny środek odwoławczy, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być podyktowane przyczynami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego, który wykracza poza interes skarżącego. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi

nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, niepubl.). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu. Skarżąca nie odwołała się do wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego mimo, że problematyka zakresu kognicji sądu drugiej instancji w odniesieniu do kontroli wysokości należnej sumy zadośćuczynienia była przedmiotem wielu orzeczeń tego Sądu (przykładowo wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971, nr 3, poz. 53; z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 665/00; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CK 38/05; z dnia 30 stycznia 2014 r., III CSK 69/13, niepublikowane). Wniosek i jego uzasadnienie nie zawierają argumentów wskazujących na potrzebę zmiany dotychczas prezentowanego stanowiska, czy też kolejnej wypowiedzi tej kwestii

dotyczącej. Argumentacja skarżącej została osadzona w okolicznościach tej konkretnej sprawy.

Z przyczyną istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości połączone zostało wymaganie wykazania, że określony przepis prawa, mimo wyłonienia się takiej konieczności nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane wątpliwości, w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2020, nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.). Podane we wniosku wątpliwości na tle podejmującego objęte nim kwestie orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/98; z dnia 30 stycznia 2004 r., I CKN 131/03; z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10; z dnia 12 lipca 2012 r., I CSK 74/12, niepublikowane; z dnia 5 grudnia 2006 r., II PK 102/06, OSNP 2008, nr 1-2, poz. 11) nie dają podstaw do uznania, że zachodzi powołana przyczyna, która nadto nie została właściwie przedstawiona. Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że skarżąca w istocie zmierza do poddania kontroli kasacyjnej prawidłowości zastosowania prawa przez sąd drugiej instancji, co nie jest objęte tą przyczyną.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Za odstąpieniem od obciążenia skarżącej tymi kosztami przemawia jej sytuacja rodzinna i majątkowa oraz znaczenie dla niej wyniku postępowania. Na podstawie § 2 ust. 3 i § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 4

pkt 2 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 461) orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego należnych pełnomocnikowi powódki z urzędu.

I.n